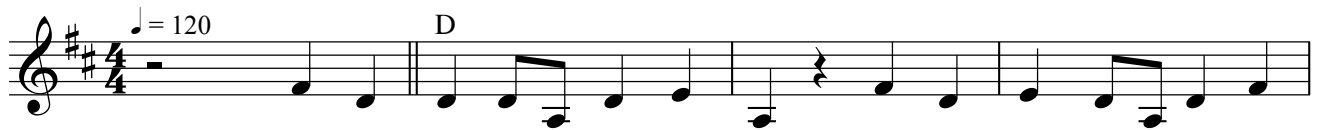
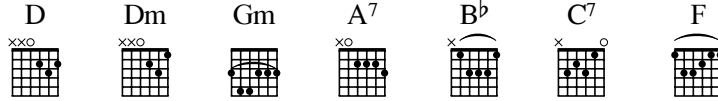

EM BÉ VÀ VIÊN SỎI

Phan Văn Hùng
phỏng thơ Trần Trung Đạo

(ĐK giọng đứa bé) Viên kẹo tròn này để dành cho Mẹ Viên kẹo vuông này để lại cho

Ba Viên kẹo nhỏ này để qua cho Chị Viên kẹo lớn này để lại cho

Em Còn viên kẹo thật to này là phần Bé đấy 1. Bên bờ

biển ở Pa - la - wan Có một bé gái lên sáu lên năm Em ngồi

đếm từng viên sỏi nhỏ Nói chuyện một mình như với xa xăm

"Em đến từ Việt Nam", câu trả lời duy nhất Hai tiếng đơn

sơ mà nhiều người quên mất Chỉ hai tiếng này em nhớ trong

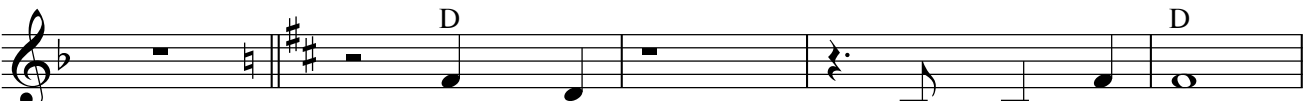
lòng Còn bao câu khác em chỉ về mệnh mông Mẹ em

đâu? Ngủ ngoài biển cả Em em đâu? Sóng cuốn đi rồi Chị em

đâu? Nghe Chị thét trên mui Ba em đâu? Em lắc đầu không nói

(Vào ĐK) (Viên kẹo..... là phần Bé đấy)

2. Chiếc ghe nhỏ vót vào đây mấy bữa Trên ghe

sót lại chỉ dăm ba người Lạ lùng thay một em bé mồ

côi Đã sống sót sau sáu tuần trên khơi Họ kể

lại em từ đâu không biết Cha mẹ em đã chết đói trên tàu Chị của

em hải tặc bắt đi đâu Còn em trai sóng đã cuốn trôi mau

Kẻ sống sót sau sáu tuần nổi trôi Cắt thịt da lấy máu thấm đôi

môi Máu Việt Nam ôi linh diệu vô cùng Nuôi sống em em bé Việt đơn

côi (Vào ĐK) (Viên kẹo..... ...là phần Bé đấy)

3.Suốt tuần nay em bé vẫn ngồi đây Một mình

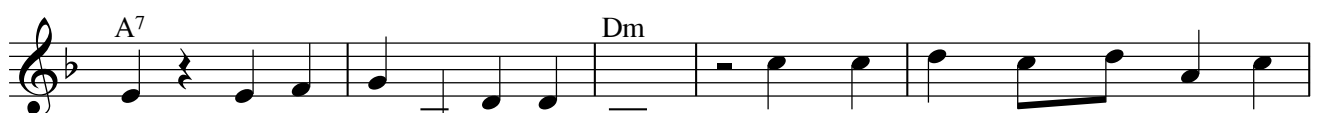
trông nhìn ra biển xa vời Như thỏ em chờ Mẹ đi chợ về Em thì

thầm những câu nói vẫn vơ Em cúi đầu nhưng không ai vuốt

tóc Biển ngậm ngùi mang thương nhớ ra đi Mai này ai có hỏi bé yêu

chi Em sẽ nói là em yêu biển! Nơi cha chết không tiếng kèn đưa

tiễn Nơi chị rên nghe buốt cả thịt da Mẹ chẳng về dù đêm tối đi

qua Và em trai ở lại với sóng vỗ! Nhưng bé hồi rồi mai sau bé
 lớn Không bao giờ sẽ quên máu Việt Nam Giọt máu
 linh thiêng đã nuôi bé sống Máu thương yêu vẫn chảy từ ngàn
 năm (Vào ĐK) (Viên kẹo..... là phần Bé đấy)